

prima instanță: G. Bivol
instanța de apel: N. Cernat, L. Bulgac, A. Pahopol

dosarul nr.3ra-795/16

ÎNCHEIERE

08 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursurilor declarate de către Societatea pe Acțiuni „Moldtelecom” și Firma de Producție și Comerț „Arax-Impex” Societate cu Răspundere Limitată,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății pe Acțiuni „Moldtelecom” împotriva Consiliului Coordonator al Audiovizualului cu privire la contestarea actului administrativ și la cererea de chemare în judecată a Firmei de Producție și Comerț „Arax-Impex” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Consiliului Coordonator al Audiovizualului, intervenient accesoriu Agenția de Stat pentru Protecția Moralității cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 02 februarie 2016, prin care a fost admis apelul declarat de către Consiliul Coordonator al Audiovizualului, casată hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 17 iulie 2015 și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunile au fost respinse,

c o n s t a t ă

La 16 aprilie 2013, SA „Moldtelecom” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului Coordonator al Audiovizualului cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a invocat că la data de 21 februarie 2013, Consiliul Coordonator al Audiovizualului (în continuare CCA) a pronunțat decizia de interdicere a retransmiterii de către distribuitorii de servicii pe teritoriul Republicii Moldova a posturilor televizate „Hustler TV”, „Blue Hustler”, „Daring TV”, „XXX-Ttreme”, „XXL” și „Private Space”.

În calitate de motive de drept pentru adoptarea deciziei respective au servit art. 6 al Codului audiovizualului, art. 7 al Convenției Europene privind Televiziunea Transfrontalieră, art. 90 al Codului contravențional, dispoziția Agenției de Stat pentru Protecția Moralității (în continuare ASPM) nr. 01-09/04 din 25 februarie 2011 și decizia Curții Supreme de Justiție din 19 decembrie 2012.

Consideră că decizia nr. 21 din 21 februarie 2013 este neîntemeiată și emisă contrar prevederilor legale și procedurii stabilite, și respectiv urmează a fi anulată.

Drept motiv indică că în conformitate cu prevederile art. 7 pct. 1 din Convenția Europeană privind Televiziunea Transfrontalieră prin care se determină obligativitatea corespunderii conținutului posturilor TV cu bunurile moravuri, fiecare parte transmițătoare se va asigura, prin mijloace corespunzătoare și prin instanțele sale competente, ca toate serviciile de programe transmise de organisme sau cu ajutorul mijloacelor tehnice aflate sub jurisdicția sa să fie conforme dispozițiilor Convenției. Astfel, statele pe teritoriul cărora sunt produse posturile TV, prin faptul participării la Convenție, garantează că conținutul posturilor TV este în conformitate cu normele Convenției.

Potrivit art. 30 Codul audiovizualului nr. 260 din 27 iulie 2006, retransmisia pe teritoriul Republicii Moldova a serviciilor de programe difuzate de către radiodifuzorii aflați sub jurisdicția statelor membre ale Uniunii Europene ori sub jurisdicția statelor care sunt parte la Convenția europeană cu privire la televiziunea transfrontalieră și recepționate pe teritoriul acestor state nu necesită autorizare prealabilă.

În acest sens menționează că absolut toate posturile TV prevăzute în decizia CCA sunt aflate sub jurisdicția statelor membre al Comunității Europene și în conformitate cu art. 5 pct. 1 din Convenția menționată se atribuie la servicii de programe transmise pe teritoriul statelor membre.

Iar, potrivit art. 24 pct. 1.4 din aceeași Convenție, când o parte constată o încălcare a prezentei convenții, ea comunică acest lucru părții transmițătoare și cele două părți vor depune eforturi pentru a soluționa dificultatea pe baza dispozițiilor art. 19, 25 și 26. Suspendarea provizorie sau interzicerea retransmisiei nu este admisă în cazul pretinselor încălcări ale art. 7 paragraful 3 și ale art. 8, 9 sau 10.

Indică reclamantul că recomandarea Nr. R (89)7 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei nu definește ce se înțelege prin videograme care au un conținut pornografic din motivul că o definiție europeană care să cuprindă uniform pornografia nu e posibilă, ca de altfel nici o delimitare clară între nivelele de violență acceptabil și inacceptabil.

În sensul propunerii de Directivă a Consiliului Europei privind combaterea abuzului sexual asupra copiilor, a exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile se prevede noțiunea pornografiei infantile, care constă în imagini cu abuzuri sexual asupra unui copil și alte forme deosebit de grave de abuz sexual asupra copilului, prevederi ce sunt regăsite și în art. 6 din Codul audiovizualului care face referire tocmai la protejarea minorilor, ca persoane preponderent susceptibile de a suferi deformări educaționale la vizionarea unor produse care conțin violență, limbaj licențios sau scene pornografice.

Mai susține că potrivit art. 7 din Convenția citată, care reglementează responsabilitățile radiodifuzorului (canalele de televiziune), toate elementele serviciilor de programe, prin prezentarea și conținutul lor, trebuie să respecte demnitatea și drepturile fundamentale ale oricărei persoane, în special, astfel încât să nu; a) să fie contrare bunelor moravuri și, mai ales, să conțină pornografie și să evidențieze violența sau să fie susceptibile de incitare la ură rasială; acele elemente care sunt „susceptibile de a aduce prejudicii dezvoltării fizice, psihice și morale a copiilor sau adolescenților nu trebuie să fie transmise, atunci când, datorită orei de

transmisie și de recepție, aceștia din urmă sunt susceptibili să le privească. În cazul interzicerii retransmiterii canalelor, pîrîtul a interpretat în mod excesiv de extins prevederile cadrului normativ european și legislația autohtonă care au drept scop stabilirea măsurilor de protecție asupra accesului minorilor la conținutul surselor cu elemente de pornografie.

Astfel, susține că art. 6 din Codul audiovizualului, interzice difuzarea și transmisia posturilor TV care nu întrunesc anumite condiții morale, însă în baza Autorizației eliberate de CCA, SA „Moldtelecom” practică activitatea de retransmisie posturilor TV prin cablu, și nu se ocupă cu difuzarea posturilor TV.

De asemenea menționează că conform art. 2 lit. a), b) Codul audiovizualului transmisiune este definită fiind difuzare inițială prin unde radioelectrice, cablu sau satelit, în formă codificată sau necodificată, a serviciilor de programe destinate publicului, iar retransmisie - captare și transmitere simultană a serviciilor de programe sau a unor părți importante din asemenea servicii, prin orice mijloace tehnice, în integralitatea lor și fără nici o modificare, difuzate de radiodifuzori și destinate recepționării de către public.

Respectiv, conform prevederilor Codului audiovizualului, activitatea întreprinsă de SA „Moldtelecom” se referă la distribuitorii de servicii, care pun la dispoziția publicului servicii de programe retransmise prin cablu, în bază de contracte cu canalele respective, ca urmare, reclamantul nu este organizație de difuziune a emisiunilor televizate, cu editarea sau punerea în circulație a operelor valorificate, fapt confirmat și de însăși CCA în scrisoarea nr. 204 din 30 martie 2009.

Prin urmare, art. 90 al Codului contravențional, stabilește răspundere contravențională numai pentru cazurile de difuzare sau păstrare a produselor pornografice pentru a fi comercializate ori difuzate, care nu poate fi aplicat în cazul retransmiterii de către distribuitorii de servicii.

La fel, relatează reclamantul că prin decizia Curții Supreme de Justiție s-a dispus respingerea recursului declarat de reclamant și menținerea hotărîrii Curții de Apel din 28 februarie 2012, în care se prevede condiția activării SA „Moldtelecom” cu respectarea unor restricții.

Aceste condiții sunt stabilite de pîrît în decizia CCA nr. 48 din 01 aprilie 2011, ce se referă la serviciile de programe care pot afecta dezvoltarea fizică, mintală sau morală a minorilor, pot fi retransmise numai dacă vizionarea este restricționată printr-un sistem de acces condiționat, informarea publicului despre genul programului, în intervalul de timp orar 24:00-06:00, ce include în sistem digital, criptat în cadrul unor pachete opționale special dedicate adulților și restricționat prin intermediul unui sistem de control parental, și sunt respectate de SA „Moldtelecom” din momentul lansării serviciului de televiziune prin cablu.

În același timp, susține că la data de 28 februarie 2011, ASPM a emis dispoziția nr. 01-13/35, prin care a dispus repetat interzicerea retransmiterii acestor posturi de televiziune pe teritoriul Republicii Moldova.

Nefiind de cord cu această dispoziție a contestat-o în instanța de judecată, însă pe motiv că la data de 27 iunie 2011 a fost emisă hotărîrea judecătorească la acțiunea depusă de SRL „Arax Impex”, prin care, la fel, a contestat dispoziția respectivă și care a fost admisă din considerentele ilegalității dispoziției ASPM din 28 februarie 2011, respectiv, urmează să fie executată de către CCA, în modul prevăzut de legislație.

Menționează că interzicerea retransmisiei posturilor TV, care anterior au fost permise de CCA constituie limitarea reclamantului în posibilitatea de a practica activitatea de antreprenoriat.

În baza principiilor determinate de Legea privind revizuirea și optimizarea cadrului normativ de reglementare a activității de întreprinzător nr. 424 din 16 decembrie 2004, autoritățile publice au obligația de neimplicare în activitatea de întreprinzător, inclusiv neadmiterea suspendării acestei activități, cu excepția cazurilor expres reglementate de lege.

Totodată, art. 14 din Legea cu privire la principiile de bază de reglementare a activității de întreprinzător nr. 235-XVI din 20 iulie 2006, stipulează că normele materiale și procedurale de inițiere, desfășurare și lichidare a afacerii, precum și de control asupra afacerii, se stabilesc numai prin legi. Autoritățile administrației publice nu sunt în drept să adopte norme primare pentru reglementarea inițierii, desfășurării și lichidării afacerii.

Mai indică că conform art. 17 din Legea citată suspendarea (interzicerea) activității de întreprinzător care semnifică sistarea temporară a valabilității și/sau retragerea licenței/autorizației pentru activitatea de întreprinzător, fapt ce are ca efect imposibilitatea continuării acestei activități la nivel de întreprindere sau de unitate funcțională autorizată a acesteia se efectuează prin hotărâre judecătorească, adoptată în temeiul legii. Hotărârea instanței de judecată privind suspendarea activității întreprinzătorului se adoptă la cererea autorităților administrației publice și/sau altor instituții abilitate prin lege cu funcții de reglementare și de control.

Sușține reclamantul că la data de 12 martie 2013, a înaintat cererea prealabilă nr. 01-10-03/1929, prin care a solicitat anulare a deciziei nr. 21 din 21 februarie 2013, însă prin Decizia nr. 40 cererea prealabilă a fost respinsă.

Solicită, anularea deciziei Consiliului Coordonator al Audiovizualului nr. 21 din 21 februarie 2013.

La 24 mai 2013, FPC „Arax-Impex” SRL a depus cererea de chemare în judecată împotriva Consiliului Coordonator al Audiovizualului, intervenient accesoriu Agenția de Stat pentru Protecția Moralității cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a invocat că la data de 21 februarie 2013, CCA a emis decizia nr.21, prin care a interzis retransmiterea pe teritoriul Republicii Moldova a posturilor „Hustler TV”, „XXX-Treme”, „XXL”, „Blue Hustler”, „Daring TV” și „Private Spice”.

Drept temei pentru emiterea deciziei respective a servit decizia Curții Supreme de Justiție din 19 decembrie 2012 pronunțată în cadrul procesului de judecată inițiat de SA „Moldtelecom” împotriva Agenției de Stat pentru Protecția Moralității privind anularea parțială a dispoziției nr. 01-09/04 din 25 februarie 2011.

Invocă reclamantul că ținând cont de faptul, că decizia nr. 21 îi afectează, inclusiv drepturile și obligațiile și nu se referă exclusiv asupra „Moldtelecom” SA, la data de 05 aprilie 2013, a depus o cerere prealabilă, prin care a contestat acțiunile pârâtului, însă la data de 22 aprilie 2013, cererea prealabilă a fost respinsă.

Consideră reclamantul că acțiunile CCA de a interzice distribuitorilor de servicii retransmisia pe teritoriul Republicii Moldova a posturilor „Hustler TV”, „XXX-Treme”, „XXL”, „Blue Hustler”, „Daring! TV” și „Private Spice” contravin

mai multor norme legale și urmează a fi parțial anulată, cu înlăturarea încălcărilor comise.

Astfel, indică reclamantul că adoptând decizia nr.21 din 21 februarie 2013, CCA a dat o apreciere subiectivă și extinsă a legislației și probelor puse la baza emiterii actului administrativ astfel, depășindu-și atribuțiile stabilite prin lege.

Menționează că în partea descriptivă a deciziei nr. 21, CCA indică că prin decizia Curții Supreme de Justiție din 19 decembrie 2012 se menține în vigoare dispoziția ASPM nr. 01-09/04 din 25 februarie 2011, ceea ce nu corespunde realității, deoarece, de jure, Curtea Supremă de Justiție prin decizia respectivă s-a expus asupra hotărârii Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2012, care la rîndul ei a respins acțiunea înaintată de SA „Moldtelecom” împotriva ASPM cu privire, la contestarea parțială a actului administrativ.

Prin urmare, consideră că decizia Curții Supreme de Justiție din 19 decembrie 2012 nu poate fi executorie și nu poate constitui temei de drept pentru emitere unui act administrativ, or, potrivit normelor procesual civile, cu putere executorie, este investită hotărârea instanței de judecată, care a fost menținută și care a devenit irevocabilă, respectiv, trimiterea CCA la decizia Curții Supreme de Justiție și sintagma că aceasta menține în vigoare dispoziția ASPM nr. 01-09/04 din 25 februarie 2011, este una eronată și contrară legislației procesual civile.

Sușține că art. 32 al Legii contenciosului administrativ stipulează, că instanța de contencios administrativ care a adoptat hotărârea în fond, în termen de 3 zile de la data la care hotărârea devine irevocabilă, trimite o copie a hotărârii pîrîtului pentru executare și alta - instanței de drept comun de la sediul - pârâtului pentru controlul executării hotărârii și, în caz de necesitate, pentru executare silită.

Iar din conținutul alin. (1) al articolului citat rezultă că de fapt hotărârile irevocabile pot fi executate și se remit spre executare pîrîtului.

Astfel, nu sunt executorii hotărârile prin care instanța dispune, în limitele competenței sale, acțiunile prevăzute la art.25 al Legii contenciosului administrativ, atunci cînd pîrîtul, mereu o autoritate publică, trebuie să întreprindă anumite acțiuni.

Însă, în cazul respingerii acțiunii ca fiind nefondată sau depusă cu încălcarea termenului de prescripție, hotărârile irevocabile nu pot avea caracter executoriu, la fel cum nu sunt susceptibile de executare hotărârile prin care se constată existența sau inexistența unui drept, deoarece acestea nu modifică ordinea juridică a raporturilor administrative.

Sau, insistă reclamantul că în situația în care instanța respinge o acțiune în contencios administrativ, actul administrativ contestat rămîne în vigoare, iar dacă acesta nu a fost executat pînă la emiterea hotărârii definitive și irevocabile a instanței de judecată, urmează să producă efecte, inclusiv să fie executată în ordinea prevăzută de lege.

Consideră reclamantul că CCA deja s-a expus și chiar a executat în ordine generală dispoziția ASPM nr. 01-09/04 din 25 februarie 2011, încă în anul 2011, prin emiterea deciziei CCA nr.48 din 01 aprilie 2011.

Astfel, relatează că după adoptarea Dispoziției nr. 01-09/04 din 25 februarie 2011, ASPM a înaintat în adresa CCA scrisoarea nr. 01-13/49 din 17 martie 2011, prin care solicită sistarea dreptului de retransmisie a serviciilor de programe pentru posturile TV „Hustler TV”, „XXX-Treme”, „XXL”, „Spice”, „Ruskie noci”, „Private Spice”, „Blue Hustler” și „During! TV”, menționînd că potrivit Hotărârii

Guvernului RM cu privire la Agenția de Stat pentru Protecția Moralității pe lângă Ministerul Culturii nr. 1400 din 17 decembrie 2001, ASPM este în drept să facă recomandări conducătorilor organizației despre regimul de folosire a lucrărilor apreciate ca pornografice.

Prin urmare, CCA a luat act de scrisoarea sus menționată, care avea anexată dispoziția nr. 01-09/04 din 25 ianuarie 2011, dar și de alte dispoziții ale ASPM emise în acest sens, și a întreprins măsurile de executare a acestora, prin adoptarea deciziei nr. 48 din 01 aprilie 2011, în partea descriptivă a căreia se face trimitere la toate dispozițiile ASPM cu nr. 01-13/31, 01-13/32, 01-13/33, 01-13/34 și 01-13/35 din 28 februarie 2011, inclusiv la scrisoarea nr. 01-13/49 din 17 martie 2011, prin care CCA a fost informată despre executarea dispoziției nr. 01-09/04 din 25 februarie 2011.

Susține că toate dispozițiile ASPM enumerate mai sus au ca temei Raportul de expertiză nr.01-42/05 din 25 februarie 2011 și fac trimitere la art.6 al Codului audiovizualului, art.7 al Convenției Europene privind Televiziunea Transfrontalieră, art. 90 al Codului contravențional, Hotărârea Guvernului nr. 1400/2001, dar și la procesul-verbal al Consiliului de experți nr. 01-10/05 din 25 februarie 2011.

De altfel, indică că și decizia nr.48, face trimitere la art.6 din Codul audiovizualului și art. 7 al Convenției Europene privind Televiziunea Transfrontalieră, iar ținând cont de aceste prevederi, CCA a impus o serie de condiții tehnice în care se poate realiza retransmiterea serviciilor de programe ce pot afecta dezvoltarea fizică, mintală sau morală a minorilor.

Prin urmare, consideră reclamantul că dispoziția ASPM, care a stat la baza emiterii deciziei nr.21, a fost executată și respectiv problema rezolvată, iar în condițiile în care decizia nr. 48 a venit ca răspuns la dispozițiile intervenientului accesoriu și corespunde pe deplin exigențelor înaintate de legislația națională, iar subiecții reglementați prin aceasta o respectă, consideră că subiectul a fost epuizat și o nouă intervenție din partea CCA, adică adoptarea deciziei nr.21 din 21 aprilie 2013, nu era necesară.

Relatează reclamantul că CCA ilegal a revenit la un subiect pe marginea căruia s-a expus anterior, cu atât mai mult cu cât și prevederile art.25 al deciziei nr.2 din 23 noiembrie 2006 cu privire la Statutul Consiliului Coordonator al Audiovizualului din RM, statuează că reexaminarea unei probleme sau a unei decizii adoptate este posibilă o singură dată, la inițiativa președintelui sau cel puțin a trei membri, în baza unor argumente întemeiate.

Drept urmare, este de părerea că dezbateră repetată a chestiunii interzicerii posturilor TV pentru adulți în cel puțin 3 ședințe publice din 01 aprilie 2011, din 12 februarie 2013 și 21 februarie 2013, reprezintă o abatere de la prevederile legale admisă conștient de către CCA.

Totuși, în cazul în care CCA a considerat că nu a executat dispoziția ASPM nr.01-09/04 din 25 februarie 2011, iar aceasta a rămas în vigoare, urma să o execute în modul stabilit de lege și să se ghideze în primul rând de prevederile Codului audiovizualului și ulterior de dispozițiile Hotărârii Guvernului 1400/2001, care nu determină în competența ASPM atribuții de suspendare a activității de distribuție și cu atât mai mult a unor canale de televiziune.

Susține că potrivit pct.10 al Hotărârii Guvernului nr. 1400/2001, ASPM este în drept să recenzeze lucrările din domeniul literaturii și artei, să facă recomandări conducătorilor organizațiilor respective și întreprinzătorilor particulari despre regimul

folosirii acestora, să impună censul de vîrstă, locul și timpul difuzării, iar în cazurile prevăzute de legislația în vigoare - să emită dispoziții prin care să interzică lucrările respective.

Respectiv, insistă că atribuțiile conferite de pct.10 al Hotărîrii Guvernului nr. 1400/2001, nu oferă drepturi ASPM de a interzice retransmisia integrală a unor posturi TV, acestea ne fiind nici lucrări, nici produse sau obiecte care propagă pornografia, așa cum dispune hotărîrea de Guvern.

Astfel, dispoziția ASPM este una consultativă pentru CCA, iar ASPM nu poate da indicații CCA privind emiterea unor decizii de interzicere a unor posturi TV.

Mai indică că potrivit art. 39 al Codului audiovizualului, CCA este o autoritate autonomă și unica investită cu drept de supraveghere a respectării legislației naționale sau internaționale în domeniul audiovizualului din RM.

Emiterea actului contestat, reprezintă o ignorare din partea CCA a prevederilor art. 9 al Codului audiovizualului care reglementează libera recepționare a serviciilor de programe, întrucît prin emiterea dispoziției nr.01-09/04 din 25 februarie 2011 și deciziei nr.21 din 21 februarie 2013, ambele autorități publice și-au depășit atribuțiile conferite de Codul audiovizualului și Hotărîrea Guvernului nr. 1400/2001.

Aceasta deoarece, actele sus citate cad sub incidența Legii nr.317/2003 privind actele normative ale Guvernului și ale altor autorități ale administrației publice centrale și locale, și consideră reclamantul că acestea sunt lipsite de previzibilitate și echilibru, dar mai ales lipsite de corelație și subordonare față de Codul audiovizualului.

Afirmă că în sensul Legii cu privire la principiile de bază de reglementare a activității de întreprinzător nr. 235 din 20 iulie 2006 reglementarea activității de întreprinzător trebuie să se realizeze pe principii de proporționalitate, legalitate, previzibilitate și respectarea competenței stabilite de lege, neadmiterii aplicării sancțiunilor care nu sînt stabilite de legi, dar și tratării dubiilor apărute la aplicarea legislației în favoarea întreprinzătorului.

Ordinele, instrucțiunile și alte acte ale conducătorilor de ministere și de alte organe ale administrației publice centrale se emit întru executarea legilor, hotărîrilor Parlamentului, decretelor Președintelui Republicii Moldova, hotărîrilor și ordonanțelor Guvernului (Art.73 din Legea Nr. 317 din 18.07.2003 privind actele normative ale Guvernului și ale altor autorități ale administrației publice centrale și locale), iar legislația națională nu dispune interdicția distribuitorilor de servicii prin cablu de a retransmite posturi TV pentru adulți.

Invocă reclamantul că pe fondalul unei lipse de certitudine a bazei normativ-legală, care ar oferi celor două autorități competențe depline de a interzice retransmisia posturilor TV pentru adulți, acțiunile întreprinse de CCA și ASPM sunt aliorii și rezultate din ignorarea prevederilor sus citate.

Indică că potrivit prevederilor Codului audiovizualului, radiodifuzorul este persoana fizică sau juridică avînd responsabilitatea editorială pentru alcătuirea serviciilor de programe destinate recepționării de către public care asigură difuzarea acestora direct sau prin intermediul unui terț, iar transmisiunea este difuzarea inițială prin unde radioelectrice, cablu sau satelit, în formă codificată sau necodificată, a serviciilor de programe destinate publicului.

Art. 6 alin. (2) al Codului Audiovizualului, prevede interdicția pentru Radiodifuzori de a difuza programe care pot afecta grav dezvoltarea fizică, mentală

sau morală a minorilor, în special programele care conțin pornografie, violență exagerată sau limbaj licențios.

În context, menționează reclamantul că activitatea pe care o desfășoară cade sub incidența noțiunii de distribuitor de servicii, iar CCA care are un rol de implementare și respectare a Codului Audiovizualului, urmează să dea o interpretare corespunzătoare actelor normative adoptate de organul legislativ.

Cît privește motivarea de către CCA a decizie nr. 21 din 21 aprilie 2013, prin prisma prevederilor art. 7 din Convenția Europeană privind Televiziunea Transfrontalieră, invocă reclamantul că de fapt, norma respectivă intitulată „Responsabilitățile radiodifuzorului”, prevede obligații similare pentru Radiodifuzori și concomitent, acesta stabilește că elementele serviciilor de programe care sunt susceptibile de a aduce prejudicii dezvoltării fizice, psihice și morale a copiilor sau adolescenților nu trebuie să fie transmise atunci când, datorită orei de transmisie și de recepție, aceștia din urmă sunt susceptibili să le privească.

Respectiv, Convenția nu interzice definitiv retransmisia programelor care ar contravine bunelor moravuri ci impune niște restricții față de aceste programe, care nu trebuie să fie transmise, atunci când, datorită orei de transmisie și de recepție ar putea fi privite sau audiate de către minori.

În același timp, invocă reclamantul că conform prevederilor Convenției subiecții supuși reglementării sunt radiodifuzorii și nu distribuitorii prin cablu.

Mai menționează că CCA aplică selectiv prevederile Convenției, lăsînd fără apreciere integritatea prevederilor acesteia.

Astfel, posturile TV specificate în actul administrativ contestat sunt produse pe teritoriul statelor membre al Comunității Europene și în conformitate cu art. 5 pct. (1) din Convenției care indică că, fiecare parte transmițătoare se va asigura, prin mijloace corespunzătoare, prin instanțele sale competente, ca toate serviciile de programe transmise de organisme sau cu ajutorul mijloacelor tehnice aflate sub jurisdicția sa, în sensul art.3, să fie conforme dispozițiilor prezentei Convenții, se atribuie la servicii de programe transmise pe teritoriul statelor membre.

Prin urmare, statele pe teritoriul cărora sunt produse posturile TV puse în discuție, în virtutea aderării la Convenție, garantează că conținutul posturilor TV este în conformitate cu normele Convenției, inclusiv și a posturilor pentru adulți.

Potrivit art. 24 pct. 1.4 al Convenției, cînd o parte constată o încălcare a Convenției, ea comunică acest lucru părții transmițătoare și cele două părți vor depune eforturi pentru a soluționa dificultatea pe baza dispozițiilor art. art. 19, 25 și 26.

Suspendarea provizorie a retransmisiei nu este admisă în cazul pretinselor încălcări ale art. 7 paragraful 3 și ale art.8, 9 sau 10, principiu de activitate consfințit și de Codul Audiovizualului, care prin art. 29 alin. (2) care stipulează că titularul autorizației de retransmisie a unui serviciu de programe că teritoriul Republicii Moldova care nu tine de jurisdicția statelor membre ale Uniunii Europene sau statelor membre ale Convenției europene privind televiziunea transfrontalieră este responsabil de corespunderea conținutului programului retransmis cerințelor prezentului cod.

Respectiv, tot ce se preia din statele membre Uniunii Europene sau aderente la Convenție nu se supune vreo unei verificări prealabile, fapt susținut și de art. 30 alin. (2) din Codul audiovizualului în conformitate cu care retransmisia pe teritoriul Republicii Moldova a serviciilor de programe difuzate de către radiodifuzorii aflați

sub jurisdicția statelor membre ale Uniunii Europene ori sub jurisdicția statelor care sînt parte la Convenția europeană cu privire la televiziunea transfrontalieră, recepționate pe teritoriul acestor state nu necesită autorizare prealabilă.

Efectiv, ASPM nu este în drept să ofere anumite concluzii de autorizare sau interzicere a posturilor TV cu proveniență din Uniunea Europeană sau din statele membre ale Convenției, iar CCA nu este în drept să suspende nici măcar provizoriu retransmisia unui post TV în cazul pretinselor încălcări ale art. 7 din Convenție.

Totodată, cu referire la invocarea art.90 din Codul contravențional menționează reclamantul că CCA a neglijat răspunsurile Direcției Investigare a Fraudelor a Departamentului Poliției al MAI, care fiind sesizată de către ASPM, privind încălcarea normei date, a constatat, că distribuitorii de cablu activează în conformitate cu decizia CCA nr.48 din 01 aprilie 2011.

Astfel, revenind la decizia Curții Supreme de Justiție ,care a constituit temei de emiteră a deciziei nr.21 din 21 aprilie 2013, menționează reclamantul că examinînd acțiunea, instanțele judecătorești, nu s-au expus asupra fondului cauzei și cu atît mai mult asupra interzicerii canalelor enumerate în decizia contestată, dar asupra temeiniciei cererii de chemare în judecată a SA „Moldtelecom”, din care motiv hotărîrea judecătorească nu este în principiu, opozabilă persoanelor care nu au participat la soluționarea litigiului.

Invocă că pe cazul SRL „Arax-Impex” împotriva ASPM s-a expus Curtea de Apel Chișinău prin hotărîra din 27 iunie 2011 devenită irevocabilă și definitivă, însă care nu a fost luată în considerare la adoptarea deciziei nr. 21, or, prin hotărîrea respectivă Curtea de Apel Chișinău a admis acțiunea SRL „Arax-Impex”, s-a expus asupra caracterului ilegal al actului contestat și a anulat dispoziția ASPM nr.01-13/32 din 28 februarie 2011.

Menționează reclamantul că, în acest fel, pe marginea unuia și aceluiași subiect, CCA reia o poziție duplicitară care îi prejudiciază drepturile consfințite de hotărîrea judecătorească din 27 iunie 2011.

Concomitent, consideră reclamantul că CCA i-a încălcat și speranța legitimă, întrucât, prin măsura dispusă prin decizia nr.21, dreptul său la o coerență și siguranță legislativă, în baza căreia sa-și poată valorifica, păstra și apăra drepturile, a devenit iluzoriu.

Sau, principiul speranței legitime este indispensabil legat de statul de drept în virtutea căruia organele statului sunt obligate să acționeze în conformitate cu dispozițiile legale și să respecte speranțele legitime întemeiate pe prevederile legale în vigoare, iar indivizii pot conta pe previzibilitatea normelor legal adoptate și fiind astfel în măsură sa își planifice viitorul în contextul drepturilor conferite de aceste dispoziții.

Insistă reclamantul că emiteră actului contestat, reprezintă o ignorare a tuturor principiilor și normelor enunțate fapt ce-i lezează drepturile și-i poate cauza prejudicii de ordin material, or, interdicția de retransmitere a postului TV „Hustler TV”, creează riscuri care se pot materializa prin compensarea abonaților săi (care conștient au decis contractarea acestui post TV) și achitarea unor penalități impunătoare față de distribuitorul internațional al postului TV pentru rezilierea anticipată a contractului de retransmisie semnat, întrucât abonații au decis în mod independent și conștient contractarea acestui post TV, iar interdicția de retransmisie a postului încălcă

drepturile contractuale ale abonaților de a viziona grila de programe aleasă în mod liber.

Solicită obligarea Consiliului Coordonator al Audiovizualului să înlăture încălcările comise în art. 1 din decizia nr. 21 din 21 februarie 2013, prin excluderea sintagmei „retransmiterea” și includerea acesteia cu sintagma „Difuzarea” și expunerea într-o nouă redacție după cum urmează „A interzice difuzarea pe teritoriul Republicii Moldova a posturilor Hustler TV, XXX-Treme, XXL, Blue Hustler, Daring TV și Private Spice” și obligarea CCA să abroge art. 2 din decizia nr. 21 din 21 februarie 2013.

Prin hotărârea Judecătorei Centru mun. Chișinău din 17 iulie 2015, acțiunea SA „Moldtelecom” a fost admisă integral, iar acțiunea SRL „Arax-Impex” a fost admisă parțial fiind anulată decizia Consiliului Coordonator al Audiovizualului nr. 21 din 21 februarie 2013 „Cu privire la serviciile de programare ale Hustler TV, XXX-Treme, XXL, Blue Hustler Darind! TV și Private Spice”, în rest cerințele SRL „Arax-Impex” au fost respinse ca neîntemeiate.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 02 februarie 2016, a fost admis apelul declarat de Consiliul Coordonator al Audiovizualului, casată hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre prin care cererile de chemare în judecată au fost respinse ca neîntemeiate.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a remarcat prevederile art. art. 2, 6 și 30 al (1) al Codului audiovizualului, și art. 7 din Convenția Europeană privind Televiziunea Transfrontalieră și a reținut dispoziția ASPM nr. 01-09/04 din 25 februarie 2011, prin care s-a stabilit că programele „Hustler TV”, „Blue Hustler”, „Daring TV”, „XXX-Treme”, „XXL” și „Private Space” sunt pornografice sau conțin elemente de pornografie și contravin prevederilor art. 6 Codul audiovizualului, art. 7 Convenția Europeană privind Televiziunea Transfrontalieră, art. 90 Cod Contravențional, hotărârea Guvernului nr. 1400 din 17.12.2001, și s-a dispus anularea autorizațiilor eliberate de ASPM nr. 12-01 din 14 ianuarie 2010 și 12-10 din 20 mai 2010, iar programele televizate „Hustler TV”, „Blue Hustler”, „Daring TV”, „XXX-Treme”, „XXL” și „Private Space”, au fost interzise.

Totodată, instanța de apel a stabilit că dispoziția ASPM nr. 01-09/04 din 25 februarie 2011 a fost contestată de către SA „Moldtelecom”, iar prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2012, menținută prin decizia Curții Supreme de Justiție din 19 decembrie 2012, cererea de chemare în judecată înaintată de SA „Moldtelecom” a fost respinsă (f.d. 44-46), și a constatat că dispoziția sus-indicată este în vigoare și nu este anulată.

A mai stabilit instanța de apel că conform deciziei Curții Supreme de Justiție din 19 decembrie 2012, la data de 24 ianuarie 2013, ASPM a solicitat repetat CCA-ului executarea dispoziției nr. 01-09/04 din 25 februarie 2011,

Iar, reținând prevederile art. 16 CPC, care reglementează caracterul obligatoriu al actelor judecătorești și art. 40 alin. (1) din Codul audiovizualului care prevede atribuțiile CCA, instanța de apel a concluzionat că întrucât posturile TV „Hustler TV”, „Blue Hustler”, „Daring TV”, „XXX-Treme”, „XXL” și „Private Space” au un conținut pornografic, care prin prisma art. 6 Codul Audiovizualului și art. 7 din Convenția Europeană privind Televiziunea Transfrontalieră sunt interzise difuzării, Consiliului Coordonator al Audiovizualului în limitele competențelor sale a emis actul administrativ contestat, dispoziția interzicerii retransmiterii posturilor

nominalizate, fiind în corespundere cu cadrulul legal național și internațional, or, prin art. 7 din Convenția Europeană privind Televiziunea transfrontalieră, serviciile de programe nu trebuie să conțină pornografie.

Concomitent, instanța de apel a apreciat critic argumentele precum că activitatea SA „Moldtelecom” și FPC „Arax-Impex” este de retransmisie a posturilor TV prin cablu, dar nu difuzarea posturilor TV, concluzionând că legea interzice difuzarea de programe cu conținut pornografic, iar reclamanții retransmit ca distribuitori de servicii, incluzând în spectrul oferit și posturile TV sus-indicate, difuzarea cărora este interzisă în RM.

De altfel, instanța de apel a respins ca neîntemeiate și argumentele precum că anterior au fost instituite anumite condiții la retransmiterea posturilor TV, care sunt respectate, și a conchis că în condițiile în care legea expres prevede interzicerea difuzării programelor cu caracter pornografic, faptul că reclamanții pretind instituirea unor măsuri de siguranță la difuzarea programelor respective, nu constituie temei de admitere a acțiunii.

La 22 martie 2016, SA „Moldtelecom” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, aplicând la soluționarea litigiului, o prevedere generală a art. 7 din Convenția europeană privind televiziunea transfrontalieră, care în opinia instanței interzice difuzarea pe teritoriul Republicii Moldova a posturilor televizate „Hustler TV”, „Blue Hustler”, „Daring TV”, „XXX-Treme”, „XXL” și „Private Space”.

Mai mult decât atât, consideră recurentul că instanța de apel a preluat doar un fragment din dispoziția art. 7 din Convenția Europeană privind Televiziunea Transfrontalieră, fără a lua în calcul textul integral al acestui articol.

Astfel, indicând în redacție integrală conținutul că art. 7 din Convenția menționată, susține recurentul că norma respectivă nu interzice difuzarea pe teritoriul Republicii Moldova a posturilor televizate „Hustler TV”, „Blue Hustler”, „Daring TV”, „XXX-Treme”, „XXL” și „Private Space”.

Totodată, susține că instanța de apel a lăsat fără apreciere faptul că potrivit art. 24 pct. 1 și pct. 4 din Convenție când o parte constată o încălcare a prezentei Convenții, ea comunică acest lucru părții transmițătoare și cele două părți vor depune eforturi pentru a soluționa dificultatea pe baza dispozițiilor art. 19, 25 și 26, iar suspendarea provizorie sau interzicerea retransmisiei nu este admisă în cazul pretinselor încălcări ale art. 7 paragraful 3 și ale art. 8, 9 sau 10.

Concomitent indică că instanța de apel nu a ținut cont nici de prevederile Codului audiovizualului care în art. 29 alin. (2) potrivit căruia titularul autorizației de retransmisie a unui serviciu de programe pe teritoriul Republicii Moldova care nu ține de jurisdicția statelor membre ale Uniunii Europene sau statelor membre ale Convenției europene privind televiziunea transfrontalieră este responsabil de corespunderea conținutului programului retransmis cerințelor prezentului cod, respectiv, tot ce se preia din statele membre ale Uniunii Europene sau aderente ale Convenției nu se supune unei verificări prealabile.

În context recurentul a indicat motive similare celor invocate în cererea de chemare în judecată, invocând netemeinica deciziei instanței de apel și ilegalitatea acțiunilor CCA.

La 11 aprilie 2016, FPC „Arax-Impex” SRL a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat că instanța de apel la emiterea deciziei a aplicat eronat normele de drept material, nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată, și a interpretat în mod eronat legea.

La fel, indică recurentul că instanța judecătorească a apreciat arbitrar probele și a admis încălcarea dreptului său la un proces echitabil consfințit de art. 6 alin. (1) al Convenției Europene pentru Protecția Drepturilor și Libertăților Fundamentale ale Omului, precum și dreptul la un recurs efectiv, garantat prin art.13 Convenției, Constituția RM și art. 1 al Primului Protocol adițional la Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Astfel, indică recurentul că instanța de apel prin decizia din 02 februarie 2016 a dat o interpretare eronată normei de drept prevăzută de alin. (2) art. 6 din Codul Audiovizualului, întrucât SRL „Arax-Impex” prin genul de activitate pe care îl desfășoară cade sub incidența noțiunii de „Distribuitor de servicii”.

Iar, vis-avis de referirea instanța de apel la prevederile art. 7 din Convenția Europeană privind Televiziunea Transfrontalieră, remarcă recurentul că norme respectivă care reglementează responsabilitățile radiodifuzorului, prevede aceleași obligații pentru Radiodifuzori, și concomitent stabilește că elementele serviciilor de programe care sunt susceptibile de a aduce prejudicii dezvoltării fizice, psihice și morale a copiilor sau adolescenților nu trebuie să fie transmise atunci când, datorită orei de transmisie și de recepție, aceștia din urmă sunt susceptibili să le privească.

Sau, Convenția nu interzice definitiv retransmisia programelor care ar contravine bunelor moravuri ci enunță/impune niște restricții față de aceste programe, care nu trebuie să fie transmise, atunci cand, datorită orei de transmisie și de recepție ar putea fi privite sau audiate de către minori.

Mai indică recurentul că atât instanța de apel, cât și organul administrativ au aplicat selectiv prevederile Convenției, ignorând integritatea prevederilor acesteia.

Menționează, că posturile TV specificate în actul administrativ contestat sunt produse pe teritoriul statelor membre al Comunității Europene și în conformitate cu art. 5 (1) al Convenției se atribuie la servicii de programe transmise pe teritoriul statelor membre.

Pe când, prin prisma art. 5 pct. 1 și art. 24 pct. 1.4 din Convenție și art. 29 alin. (2) din Codul Audiovizualului, tot ce se preia din statele membre UE sau aderente la Convenție nu se supune vreo unei verificări prealabile, fapt susținut și de prevederile art. 30 alin.(2) din Codul Audiovizualului care indică că, retransmisia pe teritoriul Republicii Moldova a serviciilor de programe difuzate de către radiodifuzorii aflați sub jurisdicția statelor membre ale Uniunii Europene ori sub jurisdicția statelor care sînt parte la Convenția europeană cu privire la televiziunea transfrontalieră și recepționate pe teritoriul acestor state nu necesită autorizare prealabilă.

Prin urmare, consideră recurentul că ASPM nu este în drept să ofere anumite concluzii de autorizare sau interzicere a posturilor TV cu proveniență din UE sau din statele membre ale Convenției, iar CCA nu este în drept să suspende nici măcar provizoriu retransmisia unui post TV în cazul pretinselor încălcări ale art.7 din Convenție.

Totodată cu referire la aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, menționează că instanța de apel eronat și-a întemeiat concluziile pe dispoziția ASPM nr. 01-09104 din 25 februarie 2011, prin care s-a stabilit că programele sus-indicate precum că sunt pornografice sau conțin elemente de pornografie și contravin prevederilor art. 6 din Codul audiovizualului, art. 7 din Convenția Europeană privind televiziunea transfrontalieră, art. 90 Cod contravențional, hotărîrea Guvernului nr. 1400 din 17 decembrie 2001, și s-a dispus anularea autorizațiilor eliberate de ASPM nr. 12-01 din 14 ianuarie 2010 și 12-10 din 20 mai 2010, iar programele televizate „Hustler TV”, „DQC-TREME”, „DCL”, „Blue Hustler”, „Dating! TV” și „Private Spice”, au fost interzise.

Aceasta deoarece, instanța de apel, apreciind dispoziția în cauză, trebuia să se ghideze în primul rînd de prevederile Codului audiovizualului și ulterior de dispozițiile Hotărîrii Guvernului 1400/2001, care reglementează funcțiile și drepturile ASPM.

Consideră că nu este organul competent pentru a interzice programele televizate, iar Hotărîrea Guvernului nr. 1400/2001 nu determină în competența ASPM atribuții de suspendare a activității de distribuție și cu atît mai mult a unor canale de televiziune.

Este de părerea că de fapt dispoziția ASPM este una consultativă pentru CCA, iar ASPM nu poate da indicații CCA privind emiterea unor decizii de interzicere a unor posturi TV, întrucît potrivit art.39 din Codul audiovizualului, CCA este o autoritate autonomă și unica investită cu drept de supraveghere a respectării legislației naționale sau internaționale în domeniul audiovizualului din RM, iar emiterea actului contestat, reprezintă o ignorare de către CCA a prevederilor art. 9 al Codului Audiovizualului.

Mai indică recurentul că în sensul Legii cu privire la principiile de bază de reglementare a activității de întreprinzător nr.235 din 20 iulie 2006 reglementarea activității de întreprinzător trebuie să se realizeze pe principii de proporționalitate, legalitate, previzibilitate și respectarea competenței stabilite de lege, neadmiterii aplicării sancțiunilor care nu sînt stabilite de legi, dar și tratării dubiilor apărute la aplicarea legislației în favoarea întreprinzătorului.

Menționează că ordinele, instrucțiunile și alte acte ale conducătorilor de ministere și de alte organe ale administrației publice centrale se emit întru executarea legilor, hotărîrilor Parlamentului, decretelor Președintelui Republicii Moldova, hotărîrilor și ordonanțelor Guvernului, iar legislația în vigoare nu dispune interdicția distribuitorilor de servicii prin cablu de a retransmite posturi tv pentru adulți.

Cu referire la decizia Curții Supreme de Justiție din 19 decembrie 2012 pronunțată în cadrul procesului de judecată inițiat de SA „Moldtelecom” împotriva ASPM privind anularea parțială a dispoziției nr. 01-09/04 din 25 februarie 2011 consideră recurentul că atît instanța de apel, cît și organul administrativ interpretează eronat funcțiile Curții Supreme de Justiție care nu menține în vigoare o decizie a unei autorități publice, ci se expune doar asupra legalității hotărîrilor emise de instanțele inferioare contestate cu recurs, în speță a hotărîrii Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2012, care la rîndul ei respinge acțiunea înaintată de SA „Moldtelecom” împotriva ASPM cu privire la contestarea parțială a actului administrativ.

Prin urmare, consideră că decizia Curții Supreme de Justiție din 19 decembrie 2012 nu poate fi executorie și nu poate constitui temei de drept pentru emitere unui

act administrativ, iar acțiunile CCA urmează să fie apreciate ca contrare normelor generale de executare a hotărârilor judecătorești emise în procedura contencioasă.

Susține că instanța de apel a dat o apreciere arbitrară și greșită deciziei CCA nr. 48 din 01 aprilie 2011 în calitate de probă, iar în acest sens recurentul a indicat motive similare celor invocate în cererea de chemare în judecată, menționând că în condițiile în care decizia nr.48 a venit ca răspuns la dispozițiile Intervenientului accesoriu și corespunde pe deplin exigențelor înaintate de legislația națională, iar subiecții reglementați prin aceasta o respectă, subiectul a fost epuizat și o nouă intervenție din partea CCA, adică adoptarea Deciziei nr.21 din 21 aprilie 2013, nu era necesară.

Or, acțiunile CCA sunt lipsite de legalitate în contextul temeiniciei de a reveni la un subiect pe marginea căruia s-a expus anterior.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

După cum rezultă din materialele cauzei copia deciziei instanței de apel din 02 februarie 2016, a fost expediată în adresa participanților la proces la data de 10 februarie 2016, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la dosar (f.d. 191), în același timp actele cauzei nu conțin date ce ar confirma recepționarea acestora de către destinatari.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurenții SA „Moldtelecom” și FPC „Arax-Impex” SRL s-au conformat prevederilor legale și au declarat recursurile la 22 martie 2016, și respectiv la 11 aprilie 2016, în termen.

Examinând temeiurile recursurilor, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursurile declarate de către Societatea pe Acțiuni „Moldtelecom” și Firma de Producție și Comerț „Arax-Impex” Societate cu Răspundere Limitată sunt inadmisibile din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursurile declarate de către Societatea pe Acțiuni „Moldtelecom” și Firma de Producție și Comerț „Arax-Impex” Societate cu Răspundere Limitată nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurenții nu au invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recursuri se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererile de chemare în judecată.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursurile declarate de către Societatea pe Acțiuni „Moldtelecom” și Firma de Producție și Comerț „Arax-Impex” Societate cu Răspundere Limitată asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursurile declarate de către Societatea pe Acțiuni „Moldtelecom” și Firma de Producție și Comerț „Arax-Impex” Societate cu Răspundere Limitată ca inadmisibile.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursurile declarate de către Societatea pe Acțiuni „Moldtelecom” și Firma de Producție și Comerț „Arax-Impex” Societate cu Răspundere Limitată se consideră inadmisibile.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Galina Stratulat

Dumitru Mardari